

REGELŐ.

Pesten csötörtökön április 20^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' koponya. (Folytatás.)

Bal kezére bocsájtva gond-teljes fejét Rózsa a' koponya mellett ült; lelke a' harczmezőn izzadó jegyesnek körében lebegett, midőn az agg Zákány illy szavak között hozzá bebotorkált: „Örvendj, ah örvend jó Rózsám! a' hazánk egén elterült vész már kevesbbé kezd félelmes lenni, 's élékenyebb reményem, hogy babérrel koszorúzza térnek keblünkre kedveseink!“

„Honnét 's min alapul — szóll hirtelen atyja szavába esve a' némileg felvidult Rózsa — atyámnak illy kecsegtető reménye?“

„Ah Rózsa — folytatja Zákány vidám arczczal — mindig tudtam én, hogy a' Magyar, midőn hazáját vész fenyegeti, öszve szokott tartani, 's egyesült erővel harczol, mindenét áldozva ősi alkotmányának sértetlenségeért. — A' mult évi zavarokra, egyenetlenségek és öszveszövetkezésekre visszagondolásaim mindig borúba burkolták nyílt reményeimet; tarték, hogy a' visszavonás magva a' csirából kikelvén boszúsan fog némellyeket visszatartani a' hon védelmezésétől: — de legyen örök hála hazám Istenének! — a' bús ború lelkemből elszéledt, mert Zápolya János is segéd sereget vezet a' király zászlója alá.“

„Az erdélyi vajda?“ — kérdi Rózsa —

„Ő — ő édes leányom — folytatá Zákány — fél órája, hogy a' szilléri téren negyven ezer fegyveressel letelepedett 's azonnal követül küldé Bácsy Györgyöt a' királyhoz, hogy az ő megérkezte előtt a' Törökkel meg ne ütközzék. — Így édes Rózsám! erős alapon épült reményem; mert ha a' hazai táborhoz csatlandja magát az ügyes vajdát kísérő sereg, akkor veszni kell a' haza és hit el-lenségének — 's ujlág dicsően fog fényleni a' honnak most borult ege!“

Rózsa öröm-könnyel áztatá atyjának kezét ezen örvendetes hír közléscért. — Szinte erősebben kezdé hinni, hogy Eleket nem fogja

elnyelni a' harcznak veszélyes zivatarja, 's még inkább kezdé erősödni reménye, midőn a' következtett reggelen arról értesítették, hogy Zápolya némelly lovagokkal előre elindult a' királyt személyesen is oda birandó, hogy a' némileges kinyugodhatás végett visszamaradt seregnek megérkezteig az ütközet elhalasztassék. — Már éppen felszedte a' magát kinyugodt sereg sátorait, 's az elindulásra adandó jelre várt, midőn Zápolya komor arczzal elejébe állván a' sátoroknak újlag felvonatásukat 's ott további rendeleteinek bevárását parancsolja.

Mint futó tűz olly nagy sebességgel terjedt-el a' városban azon hir, hogy Zápolya visszaérkezett, 's a' már induló sereget a' táborba visszaparancsolta. — Innen, de leginkább arczán láttatott kedvetlenségből veszélyt sejtettek-ki, a' Szegeziek, 's az agg Zákánynak is nemes lelke elfogódván szomorúan sohajta-fel: — „ah ha már megesett volna! Isten! mi lesz a' szabad nemzetből?“ — Gondolatokba süllyedve ült asztala mellett; mellyek őt a' haza kétes jövődjé körül foglalatoskodtatták, midőn az előszobában talált Rózsától kísért Vidor elhalaványodva, jobbja bekötve, és homlokán egy mély sebet viselve atyjának ölelésére siet. — Vidor nyakaról leestek atyjának reszkető karjai, és remege, midőn amaz illyként beszéle elő a' mohácsi gyász-harczot.

„Még jókor érkeztem kedves atyám, hogy osztozhassam a' harc veszélyeiből, mellyekben magam is részes levén láthatám, miként találta a' nemzet temetőjét a' harc vées terén, és mint esett alá azon fénycsillag, melly a' haza dicső egén szent fényben tündöklött. — A' királyt Tolnában találtuk; 's minthogy már azon kedvetlen tudósítást megkapta, hogy Pétervár is a' nagy hódítónak birtokába jutott, Bátor y Istvánt, a' nádort egy sereggel elküldé, hogy a' kevély ellenségnek általjövetelét a' Dráván gátolja: — de azon még kedvetlenebb hirrel tért vissza a' nádor, hogy a' vezérlése alá bizott nemeség azt hántorgatván, hogy ő egyedül a' király zászlója alatt köteles harczolni, őt követni nem akarta. — A' fájdalomtól elfogódott király illy szavakra fakadván: látom, hogy mindenek csak az én fejemmel akarnak takaródní; én azért jöttem ide, hogy magamat a' szerencsének minden viszontagságira kitegyem: hogy tehát senki a' maga puhaságát ne mentegethesse, elmegyek én holnap Isten segedelmével oda, hova mások nálam nélkül menni nem akarnak.“ a) — A' következtett napon egészen Bátára menván, 's ott Tomori Pált és Zápolya Györgyöt vezéreknek nevezvén, a' segéd csoportok után várakozva időzött.

a) Budai II. darab 570-dik lap.

„A' király kíséretében a' mohácsi téren lovaglék, midőn Bátorin azon szomorú hírről értesítvén követje által a' királyt, hogy Szoliman a' Dráván már általkelt, egyszersmind őt a' sereghez visszatérésre megkérte. — E' lesújtó hírt vevén az ifjú fejedelem, előbb egészen elsápadt ugyan, de majd ismét pirosság futá keresztül arczát, 's minden késedelem nélkül a' táborba visszatérvén azonnal hadi tanácsot tartott, mellyben némelyek ugyan azt javalák, hogy Zápolya János és Frangepán Kristóf seregeikkel bevéartassanak — mások pedig, kivált a' diadalom dicsőségeit egyedül maga homlokán fényleni ohajtó Tomori, a' Töröknek azonnal megtámadtatását sürgették. Végre megegyezett a' szelid lelkű király a' veszélyes javalathban, 's az összeütközés következő napra, vagy is kisasszony hava 29-kére határoztaték.“

„Az éj leginkább rendeletek tételében enyészett-el. — Már szinte hajnalott, 's én még is az előttem pislogó tűzre függesztvén szememet dárdámra támaszkodva a' jövőndő napi munkáknak nagyságáról gondolkodtam. — Elek mellettem termett, megölelt, 's ily szavak között vevé bucsúját: „Barátom! látod, milly nagy a' török erő mienkhez képest. Ha csak a' haza Istene csuda által meg nem menti nemzetünket, úgy egyig el kell vesznünk. — Ha engem e' szép mezőn elérend halálom, 's te kivergődve a' veszélyből házi körödbe vissza jutsz, vidd-meg utósó csókomat Rózsámnak! Mond neki, hogy mindig hiven szerettem, 's keblembbe rejtve nevét és kedves képét a' boldogabb létbe is általviszem. — Légy vigasztalója, ha lesujtaná elestemnek hire, 's mond, hogy elválásunk nem lesz örök: túl a' sir rögén elvárom őt, hogy vele a' mennyei édenben örökre egyesülhessek.“ — E' szavak után kölcsönös bucsú-csókot váltva eltávozék tőlem, mert már a' tábori kürtök megszóllamlottak, 's a' nagy nemzetet halálra és csatára intették.“ —

„Véres arcczal költ-ki éji nyugtából a' nap, 's hasonló sugarakkal festé a' körülünk volt tárgyakat. — A' király már ekkor fegyverben volt, 's a' sereg közt lovagolván, mindenkit a' hazáért és hitért teendő vitéz küzdésre buzdita. — Ezek után hadi rendbe állott a' tábor, a' király mellett jobbról Szalkán László, Erdődi Simon, Perényi Ferencz és Móré Fülöp, — balról Broderits István, Podmaniczki István, Palisna György — 's háta megett Czetricz Udalrich, Majláth István, és Horváth Gáspár állottak. — Délután mintegy három óra lehetett, midőn az öszvecsapásra jel adaték. — A' király, kihez közel állottam, mély fohász közt az „Istent“ segédül hívá, midőn sisakjának elejét arczára lebocsájtá. Ez után a' legnagyobb dühösséggel csapott öszve a' két sereg. — Mind két részről tüzes volt

a' viadal; ezerek fetrengtek vérökben, 's a' törökség hátrálni kezdett; a' hazai sereg, melly csak huszon hat ezerből állott, szinte győzedelmet nyert a' tizszeresen is nagyobb és mindenkor győzni tanult ellenségen, midőn Szolimannak tartalék-serege feltartóztatván a' hátrálókat, újabb erővel törtek ellenünk. — Ekkor megfordult a' harc koczkája; harcosaink szemlátomást kevesedtek; — a' két fél részéről elhullottaktól egészen el volt lépve a' gyászos mohácsi tér. — Már Tom ori is lélektelen feküdt vérében a' harc porán; midőn látván a' jó, de szerencsétlen király, hogy egyedül a' futásban lehető a' szabadulás — Czetricztől, tőlem, és még némelly megmaradt hiveitől kísérve futásnak eredt: de midőn Cselje patakát szerencsésen általgázoltatván lovával már annak partjára feljutna, lova megijed, és hanyatt esvén vissza a' patakba mind magát, mind a' szerencsétlen királyt is előbb, mint sem megmenthettük vala, bele fullasztotta.“

„Elkeseredve fordítám tajtékban uszó lovamat Szeged felé; — átkoztam a' sorsot, hogy által engedte élni a' mohácsi gyásznapot; átkoztam a' Törököt, ki nem halálosan sebesíté-meg homlokomat; átkoztam azon ónt, melly jobbjomat átfurta, mert nem szivemben akadt meg, — úgy nem kellene most sirnom hazám veszélyén; örök szenderülésben nyugodnám a' mohácsi gyász-mezőn, hol Rózsa Imre a' három száz derék Szegedivel — és — erősítsd szivedet hugom — Ballaky Elek hiv jobbágyaival együtt, szunyadnak a' dicsőségnek vérrel himzett pamlagán.“

E' szív-repesztő tudósításra Rózsa ájultan rogyott bátyja ölébe; az agg Zákány pedig reszketve esett karszékebe, 's a' fájdalom facsarta könyvek csillogtak azon szemgödrökben, mellyek már rég óta megfosztattak a' látási tehetségtől. — Mindenki Rózsának életre visszahozatásával foglalatoskodék; végre felemelkedtek a' szép barna szemek, hogy tartósan könyezhessenek, hogy a' szívet ért mély sebből nyert kinok alatt elfonnyadjon, mint a' báj-illatú rózsa, melly a' kegyetlenkedő szélvész által azon törzsöktől, mellyen kellemes méltóságában lehelé-ki mennyei illatját, letörettetik.

A' rettenetes hírek kevés percz alatt eláradtak a' városba, 's nem volt szív, melly fájdalmasán ne vert, 's mellyet a' kinos jövődőtől rettegés meg ne rázkódtatott volna.

Valamint Rózsa naponként fonnyadozott, úgy az agg Zákány is hazájának veszélyes helyzetén érzett bujában és kedvelt leánya fájdalmán támadt bánatjában napról napra gyengülni kezdett. De még inkább érte szívét azon kárhozatos hír, hogy a' felfuvalkodott Szolimannal nem elégedvén-meg a' mohácsi gyász-téren nyert véres győzelmével, a' haza szívébe is mélyebben vívén fegyverét, a' fő várost

Budát is elfoglalta. — Fájdalma annál kinzőbb volt, mivel a' kedves honnak ezen iga alól kiszabadítására még csak remény sem lehetett; mert ekkor Ferdinand és Zápolya között elkezdődtek a' magyar királyság feletti vetélkedések, melyek a' nemzet közötti egyenlenségnek és megosztásnak veszélyes magvait elvetvén — mélyen belátó lelke előre kitalálta azon szerencsétlenségeknek siralmas neveit, melyek a' megrongált nemzetnek dicsőségét eltemetendik.

Rózsa, nehogy atyját kitörő fájdalmai még inkább kinezvén korábban döntsék sirjába, megerősítvén szívét, leginkább a' remeteklakban, a' koponya körében, tölté idejét. — Némán hevert körülötte lantja, ő pedig elmerülve az enyészetről képzelődéseibe, arra bocsájtván fejét többnyire zokogással emészté magát. — Rózsának ezen helyzete nem lehetett titok Zákány előtt, 's így még emésztöbben rágta szívét azon féreg, mely a' haza dültének hírével és leánya kinjainak tudtával oda fészkelte, 's ez által annyira kivetkőztetett minden erejéből, hogy beteg ágyba jutott, 's az orvosok minden fáradozása sem volt képes visszaszerezni előbbi erejét; mert a' lelki szenvedések ellen gyógyszereket nehéz találni. Egyik délután nehezebben érezvén magát előhivatta gyermekeit, 's reájok adván atyai áldását nyájas intésekkel és tanácsokkal bucsúzik-el tőlük.

Végre magzatjainak karján élni szünt. — Nem vagyok képes leírni az árvaságra jutott gyermekeknek szív-szaggató keserveiket; — nem az elhunytat tisztelve szeretett polgárságnak részvételét és fájdalmát. — Alig maradt valaki, ki sirjáig ne kísérte, és a' fájdalom 's keserűség tengerébe elmerült gyermekeknek könnyével övéit ne vegyítette volna. — A' gyász nemcsak külső volt az árvaságra jutottaknál, hanem azoknak szívét kinzotta inkább veszteségöknek nagysága és kipótolhatlansága. — Rózsa a' többszörös csapások által egészen lesujtatott. — A' jó Vidor, és a' résztvevő ismerősek sem voltak képesek keblének zivatarjait lecsendesíteni. — A' kertnek kellemes virágai, mint elhagyattak, leasztanak, 's kevés nap mulva közel a' remete-lakhoz álló berekben egy magosan felhantozott sirt lehet szemlélni. — Rózsa készítetté azt a' legforróbb leányi tisztelet mellett szeretett édes atyjának emlékezetére. Ormán az emberkoponya fejezllett, 's előtte majdnem mindenkor keservének nagyságától lesujtatva térdelni látatott a' szenvedő Rózsa.

(*Vége következik.*)

HAZAI HRILELŐ.

G y á s z h i r. Eperjesen marcius 31-kén aggsági elerőtlenedésből példás 's az emberiség bajai enyhítésének szentelt életnek 77-dik évében jobb vi-

lágba szenderült által mgos Temetvényi és Szlavniczai Sándor Juliana asszonyság, csillagkeresztes dáma, néhai mgos Ghymesí és Gácsi gróf Forgách József urnak özvegye. Halála olly csendes volt, mint egész jóltevé élete. Hült tetemei apr. 3-kán Varanón, ősi jószágán, takarítottak-el. — Kesergik halálát gyermekei: mgos Ghymesí és Gácsi Forgách Jozefa grófné, néhai Zsadányi és Török Sz. Miklósi Almásy Xaver Ferencz özvegye csillagkeresztes dáma — m. gr. Forgách Károly — Maria gfné, m. gr. Forgách Zsigmond urnak hitese — és unokája m. Fái gróf Fáy István ur, a' jeles maltai rendnek vitéze.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Halált okozó szélpuska. Mult apr. 13-kán Pesten egy fiatal, házas bodnár, kisenvedélyesen szeretett madarakra lövöldözni, szélpuskáját inasa által megtöltette, ki a' töltésnek illő mennyiségét érezvén, jelenté gazdájának, hogy a' szélpalaczk elegendőleg telve volna. A' gazda azonban nem akarván a' fiú szavának hitelt adni, szolgálóját parancsolá a' töltés folytatásához. Ez alig kezdett munkájához, midőn a' tulságig töltött szélpalaczk elpattanván, a' közel álló gazdának hasát kiszakasztá, a' szolgálónak egyik kezéről három ujjat, másíkról egyet elragadott, 's az inasnak lábait is tetemesen megsérté. A' gazda csak néhány perezig élt még, özvegyen hagyván fiatal nejét. Ujabb tanúságul szolgáljon e' szerencsétlen eset, hogy ollyással, mihez tökélyesen nem értünk, ne foglalatoskodjunk. (Hiteles kutfők szerint.)

Viza-halászat a' pesti erdő tavában. Schwarz Péter és János, Schuster Antal, és Schröder Jakab, pesti halászok ezen évben különös nagyságú vizákat fogtak Kalocsán felül. Ezeknek egyike 450, másika 70 fontos volt az elsőbkek közül, melyeket ők apr. 9-től kezdve néhány napig a' Pest városi erdőcske tavában 4 pengő krért mutogattak a' közönségnek. — 16-kán új mulatsággal lepek-meg a' nézőket; mert három illy nagy vizát bocsátván a' tóba, ezeket egyenként (3. 4. 5. óraker egyet-egyet) éppen olly módon, mikép a' Dunában szokták, kihalászták a' tulsó sziget partja mellett, miért a' nézők 6 pengő krt fizettek, mi előtt az innenső kis szigetről a' tulsóra számos kis csónakokon vitettek. Közönség meglehetősen számmal. Többen voltak volna, ha az egész napon dühöngő alszél 's poros homályos levegő sokat vissza nem tartóztat vala. (Egyébiránt nálunk a' természet kifejlése nagyon lassan halad előre a' szüntelen hives éjek miatt. Apr. 16-kán még igazán zöld füzfát sem láttunk, virágzó gyümölcsfát annál kevesbbé. Lehet mondani, hogy az idén a' természet szinte egy hónappal későbbben fejledezik. Mind e' mellett 17-kén délben kevés menydörgésünk volt; melly az idén legelső.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Bács vármegyei lakosok. (Vége).

Közösen ismertetik, milly nagy tisztelettel viseltetnek öregeik iránt a' bácskai Ráczok. Többynire megtartják ama patriarchalis ősi szokást, hogy a' több rokonból álló háznépnek mindenkor a' legöregebbik parancsol, 's neki a' többiek engedelmeskedni kötelesek. — Mondottuk már, hogy a' Ráczok szenvedélyes éneklők. Az öreg asszonyok gyakran hevenyében is verseket készítenek és azokat eléneklík. Nemzeti kedves hangszereik a' duda és hegedű, mellyen

csak egy hur van. Ezeknek hangja mellett járják-el nemzeti táncukat, melynek Kola a' neve. Ez abból áll, hogy a' férfiak leány-párjaikkal körbe állván kezeikkel öszvefogódnak, 's mind addig keringenek és dobognak lábakkal, míg egészen elfáradva nyugalmat keresnek.

A' Ráczoknak házaik többnyire csak szegény kunyhók, belől üresek, kívül náddal vagy rozsz bűshödtt szalmával fedve. Ennek oka az, mivel ámbár több marhát tartanak mint a' Németek, de a' földmivelést nem olly szorgalmasan üzik mint emezek, és azonkívül többnyire elfogyasztják minden természetményöket. — Épületjek részei: egy üres szoba, nagy konyha és kamara. Az elsőben török szokás szerint a' fal körül alacson ülés vagy is pamlag van, melyen itt ott egy pár vánkos hever cifra színes szőrből készült szőnyeggel befedve. Ez minden ágyi ruhájok a' nő személyeknek, azon hozzá adással, hogy azokat elterítvén éjjel szoknyájokkal takaródnak. A' férfiak konyhán, padláson, istállóban töltik az éjt, kivevén az öreg atyát, ki egy rozsz szalma ágyon hál az ajtó mellett. —

A' gyapjűszöveteket valamely növényből facsart veres, fekete és zöld festékekkel tudják az asszonyok különös ügyességgel festeni.

A' Németek, kik között némelyek francia maradványokat is akarnak találni, legszorgalmasabbak a' leggazdagabbak is a' bácsi köznépben. Ők a' legjövendelmesebb czikkelyre fordítják leginkább minden fáradozásukat p. o. tiszta buza, kender, len, repeze, dohány-termesztésre. Szarvas marhát, juhot nem nevelnek; de tehenet 's lovat igen is, mely utóbbival szántanak. Gyermekaik selyemtenyészéssel, szalma-kalapok és kosarak fonásával foglalkoznak. A' szülők kereskednek a' legnagyobb lehetőségig. Azért nem csuda, ha házaik olly szépek és gazdagok, hogy uri lakhelyeknek is beférnének. Épületjek belsőjében több csinos szoba van. Az egyik különös tisztaságú, 's benne fényesített fából készült butorok, üveges almáriomok, porcellan tányérok 's find-sák, ezüst evőszerek láthatók. — Azonban rozsz étkekkel, hitvány kenyérral 's burgonyával élnek, és csak bucsú napjain szoktak gazdagon lakomázni. Talán ez lehet oka, hogy a' kövér izmos férfitü ritkaság között; ugy ritkák a' szép nők is, kik többnyire hosszas képük és szőkék, soványak vagy nagyon kövérek. Nagy széles fejkötőjek alól alig látszik-ki a' homlok felett egy kis rőt színű hajfürt.

Az orosz és tót paraszt együgyű, 's csupán földmiveléssel, — a' görög, örmény és czinczár kereskedéssel foglaltos.

A' szabadkai bunyevácok a' tavasznak első feltűntével tanyáikra költöznek, hol a' nyarat földmiveléssel, gazdálkodással töltik. Leginkább szép kövér ökreikkel szántanak. Vasárnaponként azonban bejönnek a' városba az isteni tiszteletre. Őszkor, mihelyest dér mutatja magát, visszaköltöznek városi lakjaikba. Az asszonyok foglalatoskodnak leginkább a' juhokkal, 's jó sajtot, turót és vaját készitenek. A' gyapjűval egyébiránt nevezetes kereskedést üznek.

A' tél unalmait különféle multságokkal üzik-el. A' férfiak gyakran daszáló mellett mennek rokonaikat 's ismerőseiket látogatni, kik már előre lakomát készitenek. Így ülnek együtt gyakran éjfélig a' téli kancsó mellett, mely sorra kering. Az asszonyok azonban férjeik multságaiba nem vegyülnek, hanem rokkájokkal a' kuczkóba vonulva fülelnek amazoknak szóváltásaira.

A' leányok téli esténként meghatározott helyekre, az úgy nevezett fonóba, járnak, hol a' játék különféle nemei közt egy kis lakoma is tartatik, melly végre minden leány egy két tojást, vagy kevés lisztet szokott hozni magával, vagy pedig azt kész pénzzel váltja-meg. E' mulatságokat „prelo“-nak nevezik.

Mulatságaikhoz tartozik a' „Babina“ vagy is gyermekszületési inneplés, disznó-tor, és halotti tor, mikép ez a' Magyaroknál is szokásban van. — Ezeknél azonban nagyobb és pompásabb a' lakodalmi mulatság, melly minden gazdag parasztnál egy hétig tart. Miután az elköltözendő leány jegyesével együtt szülei előtt leborulva vevé ezeknek áldását, a' legény karján fogja könyező nejét, kocsira emeli, 's amannak szünteleni zokogása és sirása közt uj lakjába vezeti, hol saját szüleinek bemutatja. — A' menyecskék házasságuk után még egy évig társalkodhatnak a' leányokkal, de ekkor a' fiatalság mulatkozásai-ból örökre kizáratnak.

EMLEKMONDÁS.

P é n z.

— — A' pénz

Mindent tehet. Kitépi a' barátot
Barátja keble kertjéből, miként a'
Hitvány gyomot; fiút elpártosít
Atyjátul, és apát saját fíjátul.

GARAY után K. H. K. J.

Boldogság utja.

Boldogságra legelső ut győződni-meg arrul

Hogy sok ezer bűt, kint, súlyt kell szenvedni nekünk itt.

N. után GÓDOR NINA.

S z e m e k. A' nagyon világos szemek többnyire gyengék levén rövidlátók: ellenben a' természetes közönségesek majd mindig messzelátók.

I. T.

A' férjfi erényét csak a' veszedelem órája teszi próbára.

SCHILLER után —

A' természet jóvá képzé az embert. Azon perczen, mellyben ez azt elhagyá, megszűnt jó lenni.

KLINGER után Z. Leopoldina.

Visszás rejtvény.

Három jelű szómban csak két betűt láthatsz,
'S előről visszáról egyiránt kimondhatsz.
Értelmem: elbizott ember indulatja,
A' mellyet irántad döllyfel mutogatja.
Szoros társa ennek önhiúság, hiúság,
Többnyire üres fej 's felfuvalkodottság.
Illyen ritkán, vagy csak akkor józanodik,
Midőn üressége szirtekhez csapódik.

CSERMÁK JÁNOS

Előbbi rejtvény: „Mindeniknek hat diója volt.“

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.